

Milijan Brkić sasvim je sporedan u hrvatskoj priči o plagijatima

Zar samo Visoka policijska škola zna kako s prepisivačima kakav je Milijan Brkić?

PIŠE
PAVEL
GREGORIĆ

filozof

Od 2009. godine diplomanti studija kriminalistike na Visokoj policijskoj školi svoje završne radove predaju i u digitalnom i tiskanom obliku. Digitalizirana građa lako se pretražuje, pa su internom provjerom utvrđena značajna preklapanja u tridesetak radova. Nakon toga je provedena istraga kojom je utvrđeno da je određeni broj diplomskih radova prepisan bez navođenja izvora, rijetko mehaničkom metodom "copy-paste", što je rezultiralo otpuštanjem nastavnika pod čijim su mentorstvom izrade-

ni plagirani radovi, ali i ukidanjem kvalifikacija jedanaestorici plagijatora, među kojima je glavni tajnik HDZ-a. Naime, ti su ljudi do svojih kvalifikacija došli prevorom, predstavljanjem tuđih napora kao svojih vlastitih.

Za mene je Milijan Brkić u ovoj priči sasvim sporedan. Ono što mi se čini važnim jest lekcija koju je Visoka policijska škola očitala našoj akademskoj zajednici, lekcija o tome kako postupa odgovorno

Očito postoje pojedinci koji falsifikatima napreduju. Ali, zašto sveučilišta ne reagiraju?

visoko učilište na indicije o kršenju akademskih uzusa i, još važnije, što poduzima kad interna istraga potvrdi te indicije.

Podsjetit ću na javno dostupne rezultate nedavnog IPA projekta posvećenog jačanju akademskog integriteta na našim sveučilištima.

Anketa napravljena na uzorku od 1340 nastavnika Sveučilišta u Zagrebu u (22% od ukupnog broja) pokazala je da 28% ispitanika tvrdi kako se susrelo sa znanstvenim radom za koji sumnja da je plagiran, a od tih ispitanika 54% nešto je poduzelo po tom pitanju. Dvadeset sedam posto ispitanika tvrdi da se susrelo s radom za koji sumnja da je falsificiran (tj. da se temelji na friziranim rezultatima), od kojih je 41% nešto poduzelo. Deset posto ispitanika tvrdi da se susrelo sa znanstvenim radom za koji sumnja da je fabrikat (tj. da se temelji na izmišljenim rezultatima), od kojih je 35% nešto poduzelo. Šezdeset

posto ispitanika tvrdi da se susrelo sa znanstvenim radom među čijim su autorima navedene osobe koje nisu sudjelovale u njegovoj izradi, od kojih je 22% nešto poduzelo.

Plagijat, falsifikat, fabrikat i nezasluzeno autorstvo oblici su najgrubljeg akademskog nepoštenja kojim znanstvenici "prečicom" dolaze do bibliografija na temelju kojih napreduju u karijeri i dobivaju sredstva za svoja istraživanja.

Očito su te pojave prilično rasprostranjene u našoj akademskoj zajednici i očito postoje pojedinci koji nešto poduzimaju po tom pitanju.

Ali kako to da sveučilišta i instituti ništa ne poduzimaju? Ili, ako provode interne istrage, kako to da one rijetko ili nikada nemaju posljedice?

Ili možda netko misli da od naših sveučilišta i instituta ne treba očekivati odgovornost kakvu je pokazala Visoka policijska škola? ●